ΘΕΑΤΡΟ

«Επανασύνδεση»

Ατελές έργο. Στατικό, χωρίς νέα προσέγγιση ενός ήδη κοινότοπου και πολυσυζητημένου στο θέατρο –και όχι μόνον– θέματος. Χωρίς ουσιώδεις ρόλους

Της Κ. ΡΑΠΑΝΑΚΗ

Ο τίτλος «Επανασύνδεση» του έργου του Ντέιβιντ Μάμετ που παίχτηκε στο «Θέατρο του Νέου Κόσμου» αφορά τη σχέση μιας κόρης και ενός πατέρα στην Αμερική τη δεκαετία του '70. Είκοσι χρόνια μετά τον χωρισμο των γονιών της, η κόρη συναντά τον πατέρα της και προσπαθεί να γεφυρώσει το χάσμα του χρόνου ανάμεσά τους, προσπαθώντας παράλληλα ν' αποκαταστήσει τη σχέση τους.

Ανεξάρτητα εάν στο θέατρο, στον κινηματογράφο, στην τηλεόραση, το συγκεκριμένο θέμα και πολυσυζητημένο είναι και ιδωμένο από διάφορες πλευρές και οπτικές γωνίες, στο δεδομένο έργο ο Μάμετ δεν προσθέτει απολύτως τίποτα.

Η μικρή διάρκεια του έργου δεν δινει τη δυνατότητα στον θεατή να σκεφτεί σε βάθος το συγκεκριμένο θέμα. Πρόκειται για μία πολύ σύντομη παράθεση πληροφοριών, επιφανειακά επεξεργασμένων από τον συγγραφέα.

Το γεγονός ότι ο αναγνώστης ή ο θεατής πληροφορούνται ότι ο πατέρας είναι πρώην αλκοολικός και βετεράνος του Δεύτερου Παγκόσμιου Πολέμου, καθώς και το ότι δουλεύει από δω και από κει ζώντας τυχαία, δεν προσθέτει τίποτε το ουσιώδες ή το ενδιαφέρον στην ανέλιξη της πλοκής, ούτε βέβαια η προσωπική ιστορία της κόρης και το πρόβλημα που έχει με τον άντρα της. Υπάρχει μια επιφανειακή, ρηχή μεταχείριση των συγκεκριμένων θεμάτων από τον συγγραφέα. Επιπλέον η συντομότατη διάρκεια του έργου δεν δίνει περιθώρια για περαιτέρω ανάλυση σε βάθος των ειδικών αυτών προβλημάτων.

Δεν ξέρω με ποια κριτήρια επέλεξαν το συγκεκριμένο έργο. Διότι εκτός από την ελλιπή επεξεργασία ενός σημαντικού αν και πολυσυζητημένου θέματος, η πλοκή έχει απλουστευθεί πλήρως και ακολουθεί μία γραμμική και ανούσια πορεία εξέλιξης, ενώ παράλληλα η δράση είναι στατική έως ανύπαρκτη. Στη συγκεκριμένη παράσταση, η μετάφραση είναι των: Δ. Καταλειφού και Δ. Κουβίδη. Τη σκηνοθεσία αναλαμβάνει ο Δημήτρης Καταλειφός με τη συνεργασία του Βαγγέλη Θεοδωρόπουλου. Το σκηνικό και τα κοστούμια υπογράφει η Εύα Μανιδάκη, ενώ τους φωτισμούς χειρίζεται ο Βασ. Καψούρος.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο και με ρόλους περιορισμένης εμβέλειας, ο ηθοποιός δεν έχει τη δυνατότητα αξιόλογης ερμηνείας. Στην προκειμένη περίπτωση, ο Δημήτρης Καταλειφός είχε έναν εύκολο ρόλο. Ο σπουδαίος αυτός ηθοποιός, ο οποίος έχει κατοχυρώσει το ταλέντο του, έχει αποδείξει τις δυνατότητές του και μας έχει χαρίσει αξέχαστες στιγμές θεάτρου, εδώ ερμηνεύει επαρκέστατα το ρόλο, αλλά αυτά είναι εύκολα πράγματα για έναν ηθοποιό τέτοιας εμβέλειας. Η Μυρία Καλλιμάνη με μικρές κινήσεις, μια παρατεταμένη, αινιγματική σιωπή και εσωτερικότητα έδωσε το μέγεθος της οδύνης για την έλλειψη του πατέρα στη ζωή της, αναδεικνύοντας τις αξιόλογες ερμηνευτικές ικανότητές της.